

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, i Xevi Camprubi

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: Dani Codina.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

El país dels indignats

El catalanisme polític –i, en gran mesura, les forces equivalents a la resta dels Països Catalans– ha aconseguit de centrar el debat en les relacions fiscals que s'han establert històricament entre el poder de Madrid i l'arc mediterrani. Àmplies capes socials han entès i assimilat el missatge que cal reconduir aquest flux desigual que acaba en un drenatge estructural de diners públics, que se'n van de la ribera de la Mediterrània per a anar a parar a Madrid i a les comunitats autònomes menys productives. El resultat, ben conegut, és allò que alguns anomenen espoliació fiscal, simbolitzada en les infraestructures de luxe que han dibuixat un mapa radial de carreteres, autopistes, aeroports i trens de gran velocitat.

Així doncs, el discurs del catalanisme s'ha situat al centre del debat i ha arrossegat l'opinió pública, fins al punt de generar mobilitzacions multitudinàries i inèdites del tipus, per exemple, de les consultes sobiranistes o les grans manifestacions, especialment la que es va fer per a rebutjar la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut català.

Per això, les demostracions de força del moviment dels indignats han descol·locat políticament gran part del sobiranisme, especialment al Principat. De centrar el debat en el dèficit fiscal, les rèpliques de la *spanish revolution* han passat a posar la diana en les retallades socials que practiquen les diverses administracions, la catalana sobretot. Les acampades de les grans ciutats i les manifestacions que se n'han derivat han retornat el debat polític a l'eix esquerra-dreta i l'altermondialisme ha desbordat la iniciativa que havia pres el catalanisme.

Tot plegat ha acabat generant una gran desconfiança en el catalanisme menys esquerrà, que considera que el moviment dels indignats és una sucursal política de la Puerta del Sol que, objectivament, va contra les aspiracions del sobiranisme català. Per contra, els sectors més nacionals del País Valencià i les Illes hi han vist una oportunitat clara de sumar forces contra els governs del PP d'ambdós territoris i per això, per exemple, era fàcil de veure una certa homogeneïtat entre la concurrència de la manifestació que va omplir València de defensors de la llengua, dissabte, i els indignats de l'endemà.

És un error que el catalanisme entri en conflicte amb un moviment que s'ha demostrat de masses. Però també és equivocat de desplaçar l'eix del debat cap allà on marquin unes persones concentrades al quilòmetre zero de Madrid.

Als nostres lectors

És el gran debat del catalanisme en aquests moments. Quina actitud cal prendre respecte al moviment dels indignats? Hi ha respostes que van des del suport entusiàstic fins al rebuig frontal, en una línia que recorda, vagament, l'eix esquerra-dreta, però que va molt més enllà. Com que la polèmica crema, des d'EL TEMPS hem volgut posar tots els elements a disposició dels lectors. Encara més, un cop llegides aquestes pàgines, agraiem –i publicarem, tant com sigui possible– totes les cartes al director que puguin fer una contribució al debat. I aquesta setma-

na oferim un contingut excepcional: un diàleg entre Ricard Pérez Casado, ex-alcalde de València, i Timothy Towell, un diplomàtic nord-americà destinat a la ciutat els anys 60.

Salvador Cot